

prípade pridržuje a odkazuje sť-la dľa § 44 svojho jedn. poriadku na nález výše uvedený.

Keď ale sť-l nemá nároku právneho na ustanovenia za úradníka čsl. štátu — nie je výrok žal. úradu, ktorým zamietnutá bola žiadosť za prevzatie sť-la do služieb štátnych, nezákonný.

Pokiaľ ide o výrok, ktorým odmietnuté bolo pensionovanie sť-lovo — sťažnosť uplatňuje iba tolko, že sa samo sebou rozumie, že rep. čsl. je povinná sť-la dľa predpisov ohľadne štátnych úradníkov zapatriť.

Neuvádza tedy sťažnosť, dľa ktorej normy zákona má čsl. štát túto povinnosť a nss i ohľadne pensie požadovanej je nutený predpokladať, že sa jej sť-l domáha v základe cit. zák. č. 269 ex 1920.

Robí tak ale neprávom. Dľa § 6 cit. zák. majú sice byť úradníci neustanovení (tedy neprevzatí), pensionovaní dľa zákonov uhorských platných dňa 28-ho októbra 1918, ale predpis ten vzťahuje sa iba na úradníkov, ktorí vykonávali službu pri úradoch štátnych na Slov. alebo v P. R. v dobe pôsobnosti tohoto zákona, t. j. 1. mája 1920 a podali žiadosť na trvalé ustanovenie dľa § 4 cit. zák.

Ponevác sa ale už hned' prvá podmienka cit. § 6 nehodí na sť-la — nakoľko nevykonával službu dňa 1-ho mája 1920 ani na Slov. ani v P. R., netreba ani uvažovať o tom, či predpísanú žiadosť podal a možno vyriečiť, že výrokom žal. úradu, ktorým odopretá bola pensia sť-lovi, nebol zákon cit. č. 269 ex 1920 porušený.

Sť-l menovite u ústného pojednávania pred tímto súdom snažil sa nárok svoj na pensiu oprieť o tú okolnosť, že v dobe, keď bol ustanovený k výkonu služby do Ipolských Šiah, bolo sídlo úradu toho Ipol. Šahy - Nové Mesto — toto mesto ale v dobe tej ležalo mimo neútrálne pásmo, ktoré nemalo pôvodne pripadnúť čsl. štátu ale neskoršie predca pripadlo.

Skutkové tvrzenie toto nezodpovedá skutočnosti, lebo min. zahr. vecí na dotaz tohoto súdu sdělilo pod č. 26.910/III/23, že Ipolysák Ujváros je súčiastkou čsl. rep. od 28-ho októbra 1918 a obsadené bolo dňa 18-ho februára 1919, od ktorého času štát čsl. aj fakticky vykonáva tam svrchovanosť svoju. Keď tedy sť-l dňa 31-ho júla 1919 bol maďarskou vládou pridelený službou na územia, ktoré v tej dobe už stálo pod čsl. svrchovanosťou — nemôže okolnosť ta, že sť-l v základe tejto dišposície aj de facto vykonával službu na území čsl., založiť nárok na pensiu dľa zákona č. 269 ex 1920.

Ponevác sť-l nedovoľáva sa iného predpisu zákona, z ktorého by odvozoval nárok svoj na pensiu a jehož porušenia výrokom napadnutým by tvrdil — bola sťažnosť jeho zamietnutá ako neopodstatnená.

Č. 2442.

Dávka z přírůstku hodnoty. — Řízení před nss-em: I. I za platnosti českého dávkového řádu z roku 1915 jest zůstaveno volné úvaze úřadu, má-li za podklad pro vyměření dávky býti

vzata obecná hodnota. — II. Nss není příslušným, aby rozhodoval o námitkách čerpaných ze způsobu provedení soudního odhadu.

(Nález ze dne 2. června 1923 č. 9540.)

Prejudikatura: Boh. 58, 79 1804 adm.

Č. 2443.

Dávka z přírůstku hodnoty: Zemská správní komise není příslušná rozhodovati o žádosti za odpis dávky pravoplatně vyměřené.

(Nález ze dne 2. června 1923 č. 9541.)

Věc: Leopold B. v P. proti zemské správní komisi v Opavě stran dávky z přírůstku hodnoty.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — — — —

Jest mimo spor, že platební rozkaz, jímž byla st-li předepsána dávka z přírůstku hodnoty, nabyt moci práva; právní moci jeho st-li ani ve stížnosti neodporuje ani nepopíral ji v řízení. Žádostmi, jež nař. rozhodnutím došly vyřízení, domáhal se st-li napřed sečkání, pak odpisu pravoplatně předepsané dávky z důvodu, že pod podmínkou uzavřené právní jednání nebylo uskutečněno. Žádosti byly řízeny na zemský úřad pro vyměřování dávky a z obsahu jejich patrně, že nelze je pokládati za stížnost vznesenou na úřad nadřízený úřadu vyměřujícímu.

Žádost st-lovu bylo tedy posuzovati jedině z hlediska § 23 d. ř. vydaného vládním nařízením z 23. září 1920 č. 545 Sb. Stanovisko to také zaujal žal. úřad, který nevyhověl »stížnostem« »proti dávce z přírůstku hodnoty« z důvodu, že nejsou tu splněny podmínky v cit. § 23 vytknuté.

O žádosti podle § 23 d. ř. podané rozhodovati jest povolán v I. instanci úřad, který dávku vyměřil.

Z rozhodnutí takového jde pořad instanční k zemskému výboru (zemské správní komisi), který rozhoduje o opravném prostředku jako druhá instance s konečnou platností. To plyne z § 19 cit. d. ř., jenž vylučuje samostatnou stížnost jen proti rozhodnutím a příkazům vydaným úřadem vyměřujícím před vyměřením dávky, nařizuje kumulaci její se stížností proti vyměření dávky, uznává tedy přípustnost samostatného opravného prostředku z rozhodnutí vydaných úřadem vyměřujícím po vyměření dávky.

Měl tedy o žádosti st-lově za odpis dávky pravoplatně již vyměřené rozhodnouti úřad, jenž dávku vyměřil, jako úřad I. stolicě. Zsk však pojala mylně žádost ona za stížnost na platební rozkaz, a rozhodla o ní meritorně.

Rozhodnutím tím, k němuž nebyla zsk příslušna, bylo st-li zabráněno, aby pořadem instančním hájil svůj nárok na odpis dávky a